

Mintha órák teltek volna el. Az emberek gyanakodva megálltak, mit akar ettől a szegény öregasszonytól a büdös huligánja... Fogalmam sem volt, hol tudom letenni, értelmetlenül vánszorogtunk innen oda, mégsem voltam képes a kezét kifejteni a karomból, és otthagyni a járdaszélen.

„Balek vagy, Ala... ez is csak veled történhet...” — Apa röhögése. — „Miért nem vitted a legközelebbi kórházba, azonnal?”

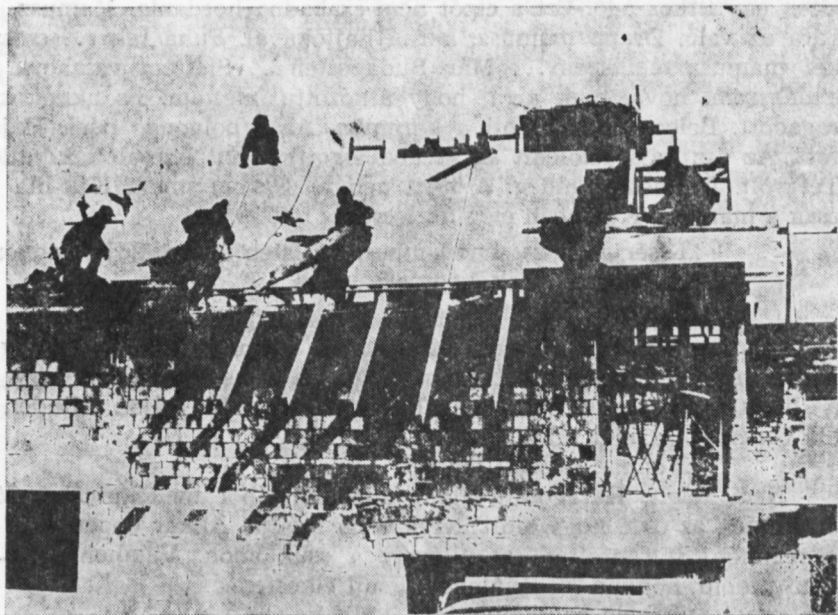
Baleknek is kell lenni, apa. Minden kornak megvannak a maga balekjai. És minden korosztálynak... Végül is ott kötöttünk ki, a Ballassa-klinika portáján. De véletlenül. A néni fölismerte. Onnan szökött el. A portás még le is szidott. Nem láttam az ingén a kórházi pecsétet? Hogy lehet ilyen málé egy felnőtt fiú? A néni bevádolt: én kényszerítettem, tévutakra, szándékosan... Ez a rossz a jócselekedetben. Hogy meg se köszönik. Sőt. De talán éppen ettől jócselekedet. Az ember vigyáz, hogy bele ne keveredjék, de ha mégis belekeveredik, csak úgy ukk-mukk-fukk nem léphet ki belőle. Szánalmas anyóka, légy szíves, ma rám ne számíts. Légy szíves...

— Aki nem akar megöregedni — mondja a kövér öregasszony a sarokban, maga elé, hirtelen indulattal — az idejekorán akassza fel magát!

Az ékszerezett hölgy finom, udvarias félmosollyal, mint szellemességet nyugtázza.

— Minden kornak megvan a maga szépsége — közli a fekete ruhás, barna cipős nő —, erről tanulmányok szólnak. Nem is egy. Ha nem csalódom, ez már a

— PATAKI ISTVÁN TÉR

VARNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA